

povahu samostatné korporace podle § 26 obč. zák., to jest jednoty osob s jméním neosobním. Pokud jest okresnímu sboru osvětovému poskytnuto právo, by se dožadoval hmotných podpor na veřejných činitelích pro svou činnost, jest mu toto právo vyhrazeno nikoliv jako podmětu soukromoprávních práv a závazků, nýbrž jen jako pomocnému správnímu orgánu v oboru veřejné péče o povznesení výchovy lidu. Nelze tedy z toho, že okresní sbor osvětový má pečovat o finanční zajištění lidových kursů a že se mu může dostat hmotných prostředků na jeho činnost, ještě vyvozovati, že jest schopen mít vlastní neosobní jmění jako soubor práv a závazků, což jest podstatnou podmínkou pro způsobilost býti stranou. Že nebyla okresním sborům osvětovým poskytnuta vlastnost osoby právnické, tomu nasvědčuje konečně též nedostatek předpisu o jejich zastoupení proti osobám třetím, neboť samostatná právnická osobnost nemůže trvati bez ustanovení o svém zastoupení na venek. (Srv. Ehrenzweig, System 1. 1. str. 189).

Čís. 8858.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Podle § 2 zák. vyžaduje se k vyvinění zavinění poškozeného ve smyslu subjektivním; nestačí, byla-li škodná událost způsobena čistě objektivně jednáním poškozeného. Vyvíňovací důkaz zavinění osoby nepřičetné (dítěte pod sedm let) jest tudíž vyloučen. Jednání nepřičetné osoby (dítěte pod sedm let) lze považovati za neodvratitelnou a z ručení osvobozující náhodu, jestliže následkem tohoto jednání nemohlo býti škodné události zabráněno přes řádné užití všech předepsaných a z věci plynoucích opatrností při vedení silostroje a při zacházení s ním.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, Rv I 1629/28.)

Nezletilý žalobce byl přejat automobilem žalovaných a poraněn. V době úrazu byl žalobce stár 4½ roku. Žaloba o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Dovolání není důvodné. Názor nižších soudů, že bylo dokázáno vyvíňovací zavinění poškozeného nezl. Hugona K-a, není ovšem správný. Poškozený narodil se 16. prosince 1921 a bylo mu tedy v době úrazu 4½ roků. Nemůže proto býti řeči o jeho zavinění, neboť zavinění předpokládá vinníkovu přičetnost. Že § 2 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. z. o ručení z provozů silostrojů užívá slova zavinění ve smyslu subjektivním a že nestačí, byla-li škodná událost čistě objektivně jednáním poškozeného způsobena, plyne z doslovu zákona. Kdyby byl chtěl zákonodárce projevit, že již způsobení příhody se strany poškozeného samo o sobě vyvíňuje z ručení povinného, mohl tomu snadno dáti výraz a ne-

byl by užil obratu, jenž nasvědčuje opaku, totiž obratu, že škodná událost musí být »způsobena zaviněním« poškozeného. Podle § 6 obč. zák. nesluší dávat zákonu jinaký smysl než vyplývá z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. Výrazu »zavinění« používá však občanský zákon vždy v subjektivním smyslu (viz §§ 248, 1294 až 1296, 1304, 1306 až 1308, 1311 a 1320). Vyvíňovací důkaz zavinění poškozeného je tu tedy vzhledem k věku nezl. Hugona K-a vyloučen (§§ 21, 865 obč. zák.). Ustanovení §§ 1308 a násl. obč. zák. tu nedopadají. Leč jednání nepřičetné osoby, tedy i dítěte pod sedm let lze považovati za neodvratitelnou a z ručení osvobozující náhodu, jestliže následkem tohoto jednání nemohlo být škodné události zabráněno přes řádné užití všech předepsaných a z věci plynoucích opatrností při vedení silostroje a při zacházení s ním. Při řešení otázky tohoto předpokladu nutno uvážiti, zda vzhledem ke konkrétním poměrům případu mohla žalovaná předvídati, že jejím vozidlem může být nehoda způsobena. Jen v tomto smyslu a s tím omezením jest přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že náleží řidiči silostroje toliko dbáti konkrétních překážek. Podle § 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. má řidič vozidla zmírniti přiměřeně rychlost, třeba-li i zastaviti a zraziti motor, kdyby vozidlem nehody nebo poruchy dopravy mohly být způsobeny. Jest tedy řidič silostroje povinen, by učinil vše, co může zabrániti jakémukoliv ovšem podle situace předvídatelnému úrazu a co bylo také možným. Provoz silostrojů vyžaduje také podle § 1299 obč. zák. zvláštních znalostí a zvláštní obezřetnosti a ručí tedy řidič nejen za to, že učiní všechna případná a možná opatření, nýbrž i za nedostatek zkušenosti, duchapřítomnosti a vnímavosti k situaci, tedy i tehdy, jestliže nepostřehl povážlivost situace, ačkoli při zvýšené opatrnosti ji poznati mohl. Jest proto rozhodným, zda žalovaná mohla při náležité opatrnosti předvídati, že může dojít k úrazu, jestliže rychlost jízdy nezmírní ještě více, pokud se týče nezastaví. K této otázce jest odpověděti záporně. Bylo zjištěno, že se úraz přihodil na silnici 7½ m široké, rovné a přehledné, že žalovaná jela přípustnou rychlostí, že opět dávala výstražná znamení houkačkou, když se blížila k stříkacímu vozu, že se mu podle předpisu vyhnula na levou stranu ve směru své jízdy, že nezl. Hugo K. byl těsně za stříkacím vozem a že si dal tam postříkati nohy. Ovšem jest považovati za předvídatelnou událost, že za povozy, jež proti autu jedou, mohou být lidé, nedbající výstražného znamení, zvláště uvnitř osady na hlavní silnici, a je tedy povinností šoféra toho dbáti. Leč v souzeném případě nejde o obvyklý povoz, nýbrž o stříkací vůz, jenž byl právě v činnosti. V takovém případě může řidič silostroje právem předpokládati, že těsně za povozem osoby nejsou, poněvadž by tam musily být úplně promočeny. Nelze dále na řidiči rozumně žádati, by počítal i s nepřístojnostmi. Bylo též zjištěno, že se žalobce teprve bezprostředně před autem objevil a takřka do auta vběhl, takže již nebylo možno auto zastaviti nebo hochovi se vyhnouti, a podařil se také žalované straně vyvíňovací důkaz, že škodná událost i při předepsaných a věcných opatrnostech ve vedení silostroje a zacházení s ním nemohla být odvrácena. Okolnost, kterou žalobce uplatňuje teprve v dovolání, že podle znalce posudku žalovaná

seděla, jsouc malé postavy, příliš hluboko ve voze, takže až na 10 m před sebou neměla volného rozhledu, není vzhledem k zjištění, že hoch Hugo K. objevil se teprve těsně před autem, v příčinné souvislosti s úrazem. Okolnost pak, že je žalovaná malé postavy, netýká se ani povahy silostroje ani jeho zvláštního způsobu, takže nelze ani z této okolnosti, i kdyby byla zjištěna, dovozovati ručební povinnost žalované strany. Jde tu o pouhou náhodu, která se přihodila v osobě poškozeného, jež postihuje jeho samého (§ 1311 obč. zák.).

Čís. 8859.

Pro povahu usnesení jako usnesení exekučního soudu (co do přípustnosti opravných prostředků) jest lhostejno, že nebylo vydáno exekučním oddělením exekučního soudu, nýbrž soudcem vedoucím jeho nesporné oddělení.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, R II 30/29.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu na vydání částky peněz, složených na soudě podle § 307 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Požární náhrada pro povinného byla na návrh vymáhajících věřitelů zabavena a složena proto na soudě. Ovšem stalo se to nejen z důvodu vedení exekuce na pohledávku požární náhrady, nýbrž i z toho důvodu, že pojistka byla vinkulována pro závody Š. Podle § 307 ex. ř. jest podlužník oprávněn, činí-li nárok na pohledávku, jež byla přikázána k vybrání, nejen vymáhající věřitel, nýbrž i jiné osoby, složit ji u exekučního soudu. Jest tedy k přijetí deposita v takovém případě výlučně příslušným soud exekuční. (§ 51 ex. ř.). Podle spisů okresního soudu, jenž byl soudem exekučním, byla povolena na pohledávku požární náhrady exekuce zabavením i přikázáním k vybrání a byl proto k přijetí deposita výlučně příslušný okresní soud jako soud exekuční. To stěžovatel uznal sám, navrhnuv, by jeho návrhy na vydání deposita byly postoupeny exekučnímu oddělení, a tomu návrhu bylo i vyhověno. O návrhu stěžovatelů na vydání deposita rozhodl sice okresní soud ještě před tímto postoupením spisů exekučnímu oddělení a usnesení vydal soudce vedoucí oddělení nesporné, jak zřejmo již ze spisové značky. Ale to pro povahu usnesení jako usnesení exekučního soudu nemá významu. Podle § 28 jed. ř. nezáleží platnost úředního jednání na tom, které oddělení soudní je vykonalo, a vyřídil-li tedy návrh vymáhajících věřitelů, směřující proti povinnému, soudce vedoucí oddělení nesporné, platí ono vyřízení tak, jakoby je učinil soudce vedoucí oddělení exekuční, tedy jako usnesení soudu exekučního. Jde-li tudíž o usnesení soudu v řízení exekučním, není dovolací rekurs proti souhlasným usnesením